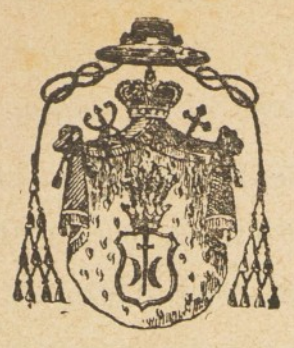

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1904. Выдано 11. Жовтня Ч. X.

Ч. 51.

Ч. 418/орд. Архієрейске посланє о небезпечно хорыхъ и умираючихъ и о власти удѣляня Апостольского благословеня зъ повнымъ вôдпустомъ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенємъ

Епископъ Перемыскій, Самбôрскій и Сянôцкій,

Всечестному Духовеньству мірскому и монашескому Епархіи

Поздоровленє въ Бозѣ и Архієрейске благословенє!

Слава Божа и спасенє душь се цѣль кождого вѣруючого христіянина-католика, се и головна задача уряду душпастырского!

Сю цѣль кожда розумна єдиниця довжна всегда мати передъ очима ажь до послѣдного вôддыху груди. Щобы сю цѣль осягнути христіянинъ єсть обовязаный въ туземнôмъ житю попри сильнôй — живôй вѣрѣ хоронитися грѣху, чинити доброє, дѣлати покуту за поповненй грѣхи и крѣпити ся всѣми благодатными средствами, котрыми св. катол. Церковь зъ волѣ єи Божеского Учредителя розпоряджає.

Зъ обовязку того кождый христіянинъ буде мусѣвъ по своѣй смерти здати передъ Найсправедливѣйшимъ Судією рахунокъ, божь не ма ничого певнѣйшого для насъ жіючихъ, якъ то, що всѣхъ насъ не мине смерть а по нѣй послѣдує судъ

пôсла слôвъ св. Апостола Павла „лежитъ человѣкѡмъ ѐдиною оумрети, потомъ же сѹдъ“ (Евр. 9. 27.)

Колиже туземне житє єдино єсть мѣстцемъ и часомъ до працъ и заслугъ на животъ вѣчный а неохибно „пріидетъ нощь, ѐгда никтоже можетъ дѣлати“ (Іоан. 9. 4) и о судьбѣ нашои души рѣшає станъ єи въ хвилѣ смерти пôсля слôвъ Письма св. „на мѣстѣ, ѝдѣже падетъ древо, тамѡ бѹдетъ“ (Єккл. 11. 3.), святымъ нашимъ и „єдино на потребу“ обовязкомъ єсть всегда памятати на смерть и старанно чувати, щобы неприготованѝ на ню не сходилисьмо зъ сего свѣта. До того упоминає насъ самъ Божескій Нашь Спаситель, Сладчайшій Господь Іисусъ, мовлячи: „Бдите оубо, ꙗкw не вѣсте дне ни часа, въ ѻньже Сн҃ъ чл҃вѣческій пріидетъ“ (Мат. 25. 13.)

Провидѣнє Боже зсылаючи на насъ тяжку недугу, сполучену зъ опасностію смерти, являє намъ милосердіє Своє и подекуды удѣляє пересторогу, щобысьмо на можливо зближаючій ся конець житя нашого належито приготовили ся. Тожь Христіяне, находячѝ ся въ тяжкôй болѣзни, опаснôй недузѣ, довжнѝ суть доложити особлившого труду и стараня, щобы въ св. тайнѣ Покаянія помирили ся зъ Богомъ, повернули въ станъ ласки Божои, тую въ собѣ умножили черезъ принятє св. Напутія, потѣшили и покрѣпили свою душу св. Тайною Єлеопомазанія и приняли благословенє материньске св. Церкви!

О сихъ преважныхъ обовязкахъ обучати пôдчинене духовне стадо, до совѣстного ихъ выконаня загрѣвати вѣрныхъ и всяку въ тôмъ взглядѣ помôчь зъ готовостію имъ удѣляти — се одна зъ святѣйшихъ и дуже вдячныхъ задачь душпастырского уряду.

Богословіє пастырске якъ найтеплѣйше поручає всѣмъ Душпастырямъ часто обучати повѣрене имъ стадо о памяти на неминуєму смерть и послѣдуючій по нѣй судъ Божій и заохочувати вѣрныхъ, щобы вчасно и належито приготовували ся на сѝ такъ важнѝ для насъ хвилѣ, не ждаючи ажь на послѣдный часъ розлуки зъ тымъ свѣтомъ. Надто Богословіє пастырске вкладає на совѣсть священичу обовязокъ особлившого стараняся о всѣхъ болѣзнуючихъ въ загалѣ а опасно хорыхъ въ особенности черезъ часте посѣщанє хорыхъ и охотне удѣлянє имъ предсмертныхъ св. Тайнъ и благословенє св. церкви, при чѣмъ нормує правила дотычного поступованя зъ недужными.

Мы въ повнѣ єсьмо увѣренѝ, що Всеч. Епархіальне Духовеньство, переняте ревностію о хвалу Божу и спасенє душь, щиро и совѣстно трудится около дочесного и вѣчного добра повѣреного духовного стада и высше згаданѝ инструкціи Богословія пастырского часто собѣ вôдсвѣжує и точно сповняє. Зъ обовязку але Нашого Архієрейского въ предлежачôмъ Посланю хочемо Всеч. ОО. Душпастырямъ пригадати и на серце вложити, щобы по мысли церкви св. особлившу и якъ найгорячѣйшу мали опѣку и умне старанє о своихъ парохіянъ въ небезпечныхъ хоробахъ и при смерти.

Чоловѣкъ въ хоробѣ и при смерти дуже тяжко терпить. Хвиля смерти се часъ послѣдный, въ котрôмъ — якъ вже сказано — рѣшае ся вѣчнôсть наша. Въ такôмъ станѣ находячи ся чоловѣкъ потребуе потѣхи и духовного укрѣпленя, котре ему подаютъ лише св. вѣра, Тайны св. (а особливо для хорыхъ спеціально установлене св Елеопомазаніе) и иншй средства благодатнй. Въ тôмъ часѣ праведнôсть утвердити, ласку Божу въ собѣ умпожити и до кôнця доховати, задосыть-учинене за грѣхи свои доповнити и заслуги на всю вѣчнôсть свою усовершити. Грѣшникови але въ тôмъ часѣ подаются послѣднй хвилѣ, въ котрыхъ мае еще можнôсть выратовати ся вôдъ вѣчнои погибели и животъ вѣчный собѣ выслужити. Въ сѣй проте важнôй и страшнôй хвилѣ смерти, коли ворогъ нашъ сильнѣйше еще на насъ ударяе и струны своеи хитрости на нашу погибель сильнѣйше натягае, всѣ потребуемо сильнѣйшои помочи и защиты. Зъ сею помочію маютъ радо и охотно спѣшити до хорыхъ и умираючихъ ОО. Душпастырѣ такъ зъ взгляду на любовь къ Христу и ближнему для Христа, якъ и зъ взгляду на страшну свою отвѣчальнôсть на судѣ Христовôмъ!

Щобы анѣ тѣнь подозрѣня о якусь въ тôмъ напрямѣ неохоту не могла упасти на Наше Духовеньство, поручаемо Всеч. ОО. Душпастырямъ часто упоминати своихъ парохіянъ, щобы въ небезпечныхъ хоробахъ когось зъ домашныхъ завчасу давали знати Душпастыреви, поручаючи въ наукахъ церковныхъ, якійто великій обовязокъ въ тôмъ взглядѣ мае и хорый самъ для себе и яку велику отвѣчальнôсть передъ Богомъ маютъ такожь сродники и домашнй за хорого. Поручаемо ОО. Душпастырямъ поучати парохіянъ, щобы и до дѣтей небезпечно хорыхъ взывали Душпастыря якъ скоро лише дѣтина понимае и розуміе вже рôжницю межи добрымъ а злымъ, или если въ тôй рѣчи заходитъ сумнѣвъ. Дѣтина бо, наколи розпôзнае добре и зле, може вже согрѣшити. Належитъ сказати парохіянамъ, що въ непевности самъ Душпастырь при посѣщеню хорои дѣтины розсудитъ, чи належитъ ей св. Тайны удѣлити или нѣ и въ данôй потребѣ поучитъ ю, щобы еще до спасеня вѣчного и до принятя св. Тайнъ конечно знати потребовала. Въ загалѣ можна приняти, що вôдъ 5. року дѣтины въ небезпечнôй хоробѣ заходитъ потреба такого розсудженя; хибабы зъ донесеня родичей була достаточна певнôсть о цѣлковитои еи неспосôбности, що она щодо розуму еще цѣлкомъ нерозвинена, не знае за Г. Бога и не розумѣе, що добре а що зле. Въ сумнѣвѣ пôдъ тымъ взглядомъ треба дѣтинѣ пôдъ условемъ удѣлити розрѣшене, елеопомазане и вôдпустъ, о котрôмъ низше буде бесѣда. До дѣтины о сумнѣвнôй спосôбности священикъ въ правилѣ не пôйде вôдразу зъ св. Дарами. Колиже ей хотя условно удѣляе ся розрѣшене, то належитъ ей звыкло подати и св. Причастіе, абы лише дѣтина по крайнôй мѣрѣ умѣла розрôжнити тую Найсв. Тайну вôдъ звыклои ѣды и побожно Ю приняти. Дѣти, котрй въ хоробѣ зôстали по найконечнѣйшôмъ приспособленю заосмотренй св. Тайнами, выздоровѣвши маютъ вздержати ся вôдъ

дальшого приниманя св. Тайнъ ажь до часу, коли о нихъ задоволяючи вѣдомости набудутъ.

Душпастырѣ маютъ упоминати вѣрныхъ, щобы по можности въ повседневни дни взывали священика до хорого. Однакъ заразомъ треба выразно поднести, що въ наглыхъ и проволоки нетерпячихъ случаяхъ не лише могутъ, но и строгій маютъ обовязокъ взывати до хорого колинебудь, въ день чи въ ночи, въ будный день — недѣлю или свято а наветъ и подчасъ Богослуженя. Душпастырь же нехай буде въ кождомъ часѣ готовый, безъ водтяганяся спѣшити до хорого, и, єсли потреба, въ тойже хвилѣ.

Въ томъ такъ важномъ дѣлѣ спасеня повѣреныхъ собѣ душь и въ такъ тяжкой ихъ потребѣ, яка єсть для чоловѣка хороба и смерть, Священикъ має предовсѣмъ просити о помочь Божу для нихъ черезъ молитву. Часъ къ тому принагодный єсть за кождымъ разомъ дорога до хорого. Но кромѣ сего Священикъ має часто въ своихъ щоденныхъ молитвахъ и при св. Литургіи вспоминати хорыхъ и умираючихъ своєи парохіи.

Єреи возвани до хорыхъ маютъ: 1) заосмотрити ихъ св. Тайнами и 2) удѣлити имъ Апостольске благословенє зъ повнымъ водпустомъ въ часѣ смерти.

Щодо св. Тайнъ звертаємо особенну увагу Преч. ОО. Душпастыровъ на тоє, щобы всѣмъ небезпечно хорымъ окромъ св. сповѣди и св. причастія всегда удѣляти такожь св. Елеопомазаніє. Въ правилѣ порадно єсть сію Тайну удѣляти заразъ при первомъ заосмотреню недужныхъ св. Тайнами а именно по св. сповѣди и св. причастію. Вынятокъ втогди можь или выпадає допустити, єсли хороба єще не оказує ся бути тяжкою, именно єсли самъ недужный єще нечувствує ся небезпечно хорымъ и больше зъ побожности сповѣдає и причащає ся и єсли священикъ въ случаю погоршеня хоробы безъ трудности поновно до хорого прибути може

Щобы вѣрни въ даной потребѣ сами охотно желали принятя св. Елеопомазаня, поручаємо Всеч. ОО. Душпастырямъ, щобы въ церковныхъ проповѣдяхъ и катихизаціяхъ що найменьше разъ въ роцѣ ясно и приступно выкладали благодатни плоды св. Елеопомазанія, яко Тайны водъ Сладч. Господа Іисуса для небезпечно хорыхъ установленои

На основѣ Богословія догматичного и рѣшеній Собора Тридентійского зас. 14 гл. 2. плодами св. Елеопомазаня суть: 1) благодать освящаюча, 2) водпущенє грѣховъ, 3) змазанє останковъ грѣха, 4) облегченє духа а 5) часомъ такожь уздоровленє тѣла, такъ якъ не се, но радше уздоровленє душѣ єсть близкій и прямый плодъ св. Елеопомазаня.

Се уздоровленє душѣ дѣє ся тымъ, що останки грѣха, именно кара дочасна и пятна позостали зъ грѣховъ особистыхъ, склонность до злого и недбальство до добрыхъ дѣлъ усуваются и уздоровляются. Яке буде теперь розположенє въ чоловѣцѣ, таке такожь буде здоровє душѣ; где достаточне розположенє, буде такожь

и здорове совершенне и безвзглядне; наколи розположене буде недостаточне, то и здорове душѣ буде несовершенне. Дальше, понеже черезъ Елеопомазане останки грѣхôвъ змазуются, а то не може стати ся, если въ передъ не змаже ся вина, то Тайна тая вôдпускае такожь грѣхи, вправдѣ не перворядно, но сама собою а не лише случайно пôсля слôвъ св. Якова: **„аще грѣхи сотворилъ есть, отпустятся ему“** (V. 14) и рѣшеня Собора Трид. (гл. 2). „Помазане змазуе проступки, если еще суть яки до згладженя, и останки грѣха.“ — Тѝ останки грѣха могуть бути тяжкѝ або легкѝ грѣхи. Легкѝ грѣхи вôдпущаются звычайно при св. Тайнѣ Елеопомазанія, тяжки же тогды, коли слабый забуде або не може ихъ сповѣдати ся. Тымъ способомъ спасае ся не оденъ чоловѣкъ, котрый бы въ противнôмъ разѣ бувъ погибъ.

Тайна св Елеопомазанія облегчуе духа, бо хорый въ недузѣ получае особлившу благодать Божу, котра его покрѣпляе, щобы мôгъ терпеливо и легше зносити утяжливости недуги, котрѝбы его легко могли спровадити на путь неправды и беззаконія — чого непріятель спасеня въ сѣй хвили и йбôльше собѣ желае, щобы не тративъ надѣи на Бога, не улягавъ покусамъ и не бояв я смерти а проте радо и спокôйно вôддавъ Богу житє свое, котре вôдъ Бога получивъ.

Св. Елеопомазане такожь часомъ привертае **здорове тѣла**, понеже хороба такожь есть наслѣдкомъ грѣха и такожь до усуненя тои хоробы ся Тайна есть установленою. Тое однакъ не всегда дѣеся, но, якъ голоситъ Соборъ Трид. **часомъ, где потрѣбнымъ було бы для спасеня души**. Перепонами до осягненя тѣлесного уздоровленя черезъ тую Тайну суть: а) нерозположене пріймаючого; б) недостатокъ вѣры або упованя въ тоежь; в) надто велике розвинене хоробы, такъ що здорове безъ очевидного чуда и противъ природы осягнути ся не може; г) заряджене Божого промыслу и справедливости.

Ся пожиточнôсть св. Тайны Елеопомазаня, вымовно доказуюча о безконечнои къ намъ милости Бога, повинна всѣхъ насъ скланяти до охотного желаня приняти ю въ данôй потребѣ. Мы въ часѣ здоровя повиннѝ часто молити Бога, щобы намъ колись позволено було, ту Тайну достойно приняти!

Основне выложене дѣйствій св. Елеопомазанія, котре поручаемо Всеч. ОО. Душпастырямъ, найлучше успѣе усунути сумный предрозсудокъ и неоправдану обаву, що хорый по принятю св. Елеопомазаня неодовго закôньчитъ дочесне житє.

Щобы але вѣрнѝ не були въ тôмъ блуднôмъ мнѣню, що ОО Душпастырѣ заохочуютъ ихъ до приниманя св. Елеопомазаня въ тôй цѣли, щобы зъ тои нагоды получали певнѝ жертвы и щобы тыми не вôдстрашовали ся вôдъ сеи Тайны, поручаемо Всеч. духовеньсту, щобы при науцѣ о дѣйствіяхъ сеи Тайны конечно оголосили, що за удѣлене сеи Тайны священикови ничого не належится и нѣякои милостинѣ не буде принимати ся, якто поручае Синодъ Львôвскій (гл. V т. 5). — и выразно пôднесли, що, хотяй Елеопомазаніе не есть безусловно

необходимымъ до спасеня, но лише для лучшого стану, а якъ не зъ заповѣди то певно зъ любви къ самому собѣ, и що пôсля Собору Трид. (гл. 3. кап. 3) вѣрнû не могутъ бути безъ грѣха, если св. Елеопомазаніе залишають.

Въ кôнци щодо заосмотреня хорыхъ св. Тайнами розпоряджаемо, щобы Всеч. ОО. Душпастырѣ при кождôй парохіи запровадили и постôйно удержували евиденційный выказъ, въ котрôмъ мае бути выраженый день, имя и назвиско хорого, заосмотреного св. Тайными, и ихъ строителя.

„Оу҆дóбно ѥ҆сть предъ бг҃омъ въ дéнь смерти воздати человѣкꙋ по дѣлѡ́мъ ѥ҆гѡ̀“ (Сір. 11. 26.) мовитъ св. Письмо. Мысль, яка судьба постигне душу? коли по смерти тѣла явится на судъ Божôмъ, невымовнымъ страхомъ наповняла наветъ св. Угодникôвъ Божихъ. Гадка, що душу нашу ожидае по смерти? хотябы тая послѣдовала въ щирôмъ принятю св. Тайнъ и проте въ станѣ благодати Божои и по вôдпущеню кары вѣчнои, чижь не мае и не повинна тревожити насъ, немôчныхъ и грѣшныхъ? Св. Ап. Павелъ мовитъ: „Когѡ̀ждо дѣло ꙗ҆влено бꙋ́детъ: дéнь бо ꙗ҆ви́тъ: занѐ ѻ҆гнéмъ ѿкрывáетсѧ: и҆ когѡ̀ждо дѣло, ꙗ҆ковóже ѥ҆сть, ѻ҆гнь и҆скꙋ́ситъ. И҆ ѥ҆гѡ̀же а҆́ще дѣло пребꙋ́детъ, ѥ҆́же назда̀, мздꙋ́ пріи́метъ. И҆ ѥ҆гѡ̀же дѣло сгори́тъ ѿщети́тсѧ: са́мъже спасéтсѧ, та́кожде ꙗ҆коже ѻ҆гнемъ.“ (I. кор. III. 13—15). Чи проте по смерти и для душь нашихъ не отворится чистилище? — се мѣстце о котрôмъ Сладчайшій Спаситель мовитъ: „не и҆зы́деши ѿтꙋ́дꙋ, до́ндеже воздáси послѣдні́й кодрантъ.“ (Мат. V. 26) — се мѣстце, въ котрôмъ и найменьша мука (якъ прим. саме вздержане вôдъ огляданя хвалы небеснои) перевысшае и найбôльшû терпѣня сего свѣта.

Въ сѣй оправданôй, тяжкôй тревозѣ Церковь св. католицка, наша найстараннѣйша матерь, вѣрнымъ дѣтямъ своимъ въ годинѣ ихъ смерти на ихъ потѣху отвирае повѣреный собѣ духовный, безконечный скарбъ заслугъ Божеского своего Основателя, Пресв. Богородицы и всѣхъ святыхъ и жертвуе имъ **повный вôдпустъ въ часѣ смерти**, щобы за его помочію въ кôнци житя удовлетворяючи справедливости Божôй вніишли до щастя вѣчного.

Ся правда нашои св. вѣры и за нею идучій стародавный звычай въ катол. церкви надаваня **повного вôдпусту въ годинѣ смерти** основуе ся на найвысшôй власти Божескимъ Спасителемъ удѣленôй св. верховн. Ап. Петру въ словахъ: „И҆ да́мъ ти́ ключѝ цр҃ва нб҃нагѡ: и҆ ѥ҆́же а҆́ще свѧ́жеши на землѝ, бꙋ́детъ свѧ́зано на нб҃сѣхъ: и҆ ѥ҆́же а҆́ще разрѣши́ши на землѝ, бꙋ́детъ разрѣше́но на нб҃сѣхъ.“ (Мат. 16. 19.) И Соборъ Трид. на засѣд. 25. въ тôмъ предметѣ рѣшивъ: „Понеже власть надаваня вôдпустôвъ Христомъ церкви удѣлена, и она тои власти Богомъ ей данои уживала вôдъ найдавнѣйшихъ часôвъ, святый синодъ уживане вôдпустôвъ, вельми спасительне для христіаньского народу, и повагою святыхъ соборôвъ одобрене, учитъ и приказуе, щобы було въ церкви задержане, и тыхъ осуджае клятвою, котрû твердятъ, що сутъ або безполезными, або перечатъ, що церковь мае власть ихъ надавати“.

До доступленя повного вôдпусту въ годинѣ смерти суть вôдъ многихъ Папôвъ Римскихъ установленй розличнй способы якъ: часте въ житю а особливо въ годину смерти побожне взыванє имени „Іисусъ“, розличнй упривилеєванй къ тому молитвы, належанє до певныхъ церковныхъ брацтвъ, посѣданє предметôвъ благословеныхъ зъ привилеємъ вôдпустôвъ папскихъ якъ крестика, медалика и т. п. — За окремымъ и бôльше особистымъ позволенємъ Папы можна такожь узыскати право до повного вôдпусту въ часѣ смерти для себе и найблизшыхъ сродникôвъ.

Въ выраженыхъ сыхъ случаяхъ титулы и причины вôдпустôвъ вôдносятся до поодинокихъ особъ и залежатъ вôдъ ихъ ревности, стараня и заслугъ и розумѣєся вôдъ сповненя окремо приписаныхъ условй. Но щобы однакъ никто зъ христіанъ-католикôвъ не бувъ позбавленый сеи великои благодати, Папы Римскй уповажняютъ Епископôвъ до удѣляня повного вôдпусту въ годину смерти или въ власнôй особѣ или черезъ вôдпорученыхъ священикôвъ. Въ тôй мѣрѣ б. п. Папа Венедиктъ XIV выдавъ дня 5. цвѣтня 1747 Булю „Pia Mater“, котра и нынѣ єсть нормою въ тôмъ взглядѣ. Вôдпустъ сей носитъ назву **„Апостольске благословенє зъ повнымъ вôдпустомъ въ часѣ смерти“**. Вôдпустъ сей єсть найзнаменитшій межи всѣми въ часѣ смерти надаными не лише про загальнôсть свою але такожь длятого, понеже єсть злученый зъ благословенємъ св. Отця для умираючихъ и подає ся молитвами Церкви св вôдъ еи служителѣвъ.

Чинъ удѣляня въ мовѣ будучого Апостольского благословеня походитъ вôдъ Папы Венедикта XIV. Чинъ той, приноровленый до нашого св. обряду, зôставъ пôсля дописи св. конгрегаціи къ розширеню вѣры для обрядôвъ востычныхъ пôдъ 11. листопада 1889 ч. 1536/14 апробованый и въ прилозѣ ·/. до сего Нашого посланя долучає ся. Употребленє сего чина єсть **конечне** до подаваня сего вôдпусту; и єслибы прим. про бракъ дотычнои книжки сей чинъ неупотреблявся, то и вôдпустъ не позыскує ся.

Кому належитъ удѣлити тоє благословенє и вôдпустъ? Має ся удѣлити всѣмъ безъ изятя (одже и дѣтямъ) тымъ, котрымъ удѣлює ся таинственне розрѣшенє, хотябы лише пôдъ условіємъ, въ небезпечнôй хоробѣ или въ якôмнебудь небезпеченьствѣ смерти (н. пр. такожь на смерть осудженымъ, єсли щиро каются).

И порадно єсть въ хоробахъ подавати тоє правильно за однымъ разомъ по св. сповѣди, причастію и елеопомазаню; а вôдкладати лише въ такихъ случаяхъ, коли, якъ высше сказано, можь або выпадає и св. Елеопомазаніє вôдложити. — Лише выклятй и умираючй очевидно въ грѣсѣ смертнôмъ маютъ бути позбавленй сеи великои благодати.

Въ однôй и тôй самôй хоробѣ т. є. въ тôмъ самôмъ небезпеченьствѣ смерти, сіє Апост. благословеніє николи не має ся повтаряти — хотябы примнедужный тоє въ грѣху смертнôмъ принявъ или потому наново въ смертный грѣхъ попавъ. Причина того єсть та, понеже симъ Апост. благословенємъ надає ся вôд-

пустъ не заразъ втогды, але ажъ въ самôй хвили смерти получаемый. Приписанй условя — о котрыхъ буде низше бесѣда — могутъ вже впередъ доповнитися и звычайно такъ дѣеся; вôдпусту же самого недужный доступитъ ажъ въ хвилѣ смерти, если втогды належито успособленымъ буде. Єсли же небезпеченьство смерти, въ котрôмъ Апост. благословенє було удѣленымъ, мине и нове настане, втогды, якъ всѣ св. Тайны, такъ и Апост. благословенє наново мае ся подати.

Дозволено есть бôльше недужнымъ разомъ удѣлити Апост. благословенє, при чѣмъ приписаный чинъ змѣнюе ся вôдповѣдно до числа и рода. Но слова: **„Господь нашь Іисусъ Христосъ“** и проч. ажъ до **„тебѣ удѣляю въ имя Отца и Сына и св. Духа аминь“** маютъ надъ кождымъ недужнымъ особно произносити ся.

Якого успособленя требуе ся вôдъ принимаючого сіе Апост. благословенє? Небезпечно недужій довженъ:

1) высповѣдатися и запричащати ся а если тоє здѣлати не може хотя сокрушенымъ серцемъ имя „Іисусъ“ устами, если може, сли же нѣ, въ серцю побожно взывати и

2) смерть яко кару за грѣхъ зъ рукъ Господныхъ терпеливо приняти.

Єсли коли, то при сповѣди въ небезпечнôй недузѣ конечно всказанымъ есть взбудити совершенный жаль за грѣхи, походячій зъ найгорячѣйшои любви къ Богу.

Взбудженє въ недужнôмъ а) актôвъ найгорячѣйшои любви къ Богу зъ котрои б) и совершенне розкаянє походитъ, есть и само въ собѣ найбôльшои для недужного ваги, и кромѣ сего тымъ способомъ найлегше и найпевнѣйше выповнится тоє, до доступленя повного вôдпусту въ часѣ смерти конечне, условіє, щобы в) смерть яко кару за грѣхъ зъ рукъ Божихъ терпеливо принявъ. Тоє терпеливе пріймленє смерти може мати мѣсце зъ двоякого побудженя: или зъ обовязку пôдданя ся волѣ Божôй — що але въ такôй тяжкôй рѣчи трудно намъ приходитъ; или зъ любви Г. Бога надъ все, проте и всего того, що Г. Богъ хоче и ему есть угодно, длятого и смерти нашои яко кары за грѣхъ пôсля волѣ Божои — що очевидно и намъ далеко легше може бути и далеко бôльшу заслугу мае. Таке пріймленє смерти не лише есть условемъ згаданого вôдпусту, але и само собою есть найдосконалшимъ актомъ любви и жалю.

Длятого рѣчею священика буде приводити недужного до возбудженя любови Божои. Въ тôй цѣли священикъ представитъ недужному тую такъ чудну доброту Г. Бога, яка являе ся въ цѣлковитôмъ пожертвованю ся Господа Іисуса Христа для насъ въ житю Єго земнôмъ и неустанно въ найсв. Тайнѣ Евхаристіи. Въ особенности же належитъ предложити, що и всѣ терпѣня Господь Богъ дае намъ лише на добро: грѣшникамъ, щобы покаяли ся и вôдъ вѣчнои погибели выбавили ся; а каючимся и праведнымъ, щобы грѣхи свои спокутовали и незрôвнану заслугу любови Божои и нагороды небеснои позыскали. Въ терпѣняхъ есть

таке велике добро, що св. Тересія явившися по смерти однôй инокинѣ мовила, що єсли бы святî желали єще на землю вернути, то лише длятого, щобы єще для Г. Бога терпѣти; а св. Францъ Салезій пише, що єслибы Ангелы були способнî до зависти, то двохъ рѣчей завидовалибы людемъ: терпѣня Г. Бога для насъ и терпѣня нашого для Г. Бога. И єсли мы Г. Бога любимо, коли намъ дає добро, то не єсть єще рѣчею певною, чи мы втогды дѣйстно Г. Бога любимо, чи може скорше тоє добро, котре Вôнъ намъ дає. Но єсли мы Г. Бога и волю и уподобанє єго любимо, коли терпѣня на насъ зсылає, то вже безъ всякого сумнѣву мы втогды Г. Бога Самого любимо, бо терпѣнiй самыхъ въ собѣ нiякъ любити не можна.

Такъ проте и смерть, котра єсть властиво карою за грѣхъ, буде намъ на найбôльше добро и щастє наше, єсли мы прiймемъ ю пôсля волѣ и уподобаня Божого для любови Божои и задосытьучиненя за всѣ давнѣйшî нашî грѣхи. Тымъ способомъ и грѣхи нашî найлучше спокутуємо и найбôльшу заслугу любови Божои и небеснои нагороды позыскаємо.

Длятого няй Священикъ, предложивши недужному пôсля сказаного при сповѣди или кромѣ сповѣди побудженя любови Божои (особливо въ терпѣнiяхъ) запытає єго:

а) **Чи любите (или хотя хочете любити) Г. Бога для єго безконечнои доброты цѣлымъ серцемъ и всѣми силами, надъ все?**

б) **Чи жалуєте зъ любови къ Богу за всѣ грѣхи, котрыми Г. Бога въ цѣлôмъ житю образилисьте?**

в) **Чи хочете зъ любови къ Богу, и для задосытьучиненя за всѣ грѣхи свои а при помочи Божôй приняти хоробу и смерть въ тôмъ часѣ и такимъ способомъ, якъ єсть воля Божа?**

Розумѣєся що ту не жадає ся любови Бога въ чувствѣ (що въ хоробѣ звыкло єсть трудною рѣчею), але въ воли чоловѣка и що до того предовсѣмъ потреба ласки Божои. Тую але ласку Божу Г. Богъ Всемилостивый певно намъ удѣлитъ, єсли Єго неустанно до кôнця житя о тоє просити будемо и пôдъ опѣку Пресв. Матери Божои прибѣгати будемо.

По повысшихъ пытаняхъ нехай Священикъ зъ недужнымъ змовитъ по можности хотя два разы слѣдуючî молитвы, черезъ котрî и условя вôдпусту выповнитъ (при чôмъ треба хорого упôмнити, щобы имя Iисуса єсли може, устами вымавлявъ):

а) **Iисусе, Боже мôй, надъ все люблю Тя.**

б) **Для безконечнои доброты Твоєи, Господи, люблю Тя надъ все; и длятого жалую зъ цѣлого серця за всѣ мои грѣхи.**

в) **Для любови Твоєи и на задосытьучиненє за всѣ грѣхи мои прiймаю зъ серця хоробу и такожь смерть въ тôмъ часѣ и такимъ способомъ, якъ єсть**

воля Твоя и уподобанє Твоє. Іисусе мôй, милосердія! Солодке Серце Маріи будь спасеніємъ моимъ, нынѣ и въ часѣ смерти моеи!

Щобы хорымъ допомочи до возбудженя духа побожности, порадно єсть поручити имъ до вôдмовленя єще и другî короткî молитвы, надѣленî вôдпустами, бо тî молитвы утверджуютъ насъ въ ласцѣ и любови Божôй и побôльшаютъ нашî задосытьучиненя и заслуги.

Ту примѣчає ся, що высше выраженî условя а именно послѣдне щодо терпеливого принятя смерти належитъ недужному предложити и єго до того побудити не безпосередно передъ удѣленємъ Апост. благословеня въ присутности другихъ домашныхъ, але вже напередъ при сповѣди или въ загалѣ коли Священикъ самъ єсть зъ недужнымъ. Єсли же Апост. благословенє удѣляєся недужному безпритомному и такій недужный по одержанôмъ Апост. благословеню знову до притомности поверне, то втогды належитъ сî условя доповнити. А щобы се було можливымъ, належитъ домашныхъ поучити и вôзвати, щобы священикови донесли о вôдзысканôй притомности хорого.

На основѣ власти, вôдъ Святѣйшого Отця Намъ удѣленои, симъ однымъ Нашимъ заявленємъ надаємо всѣмъ тымъ Священикамъ такъ мірскимъ якъ и монашескимъ, котрî въ службѣ душпастырскôй теперь (въ датѣ сего оголошеня) суть поставленî т. є. Парохамъ, Завѣдателямъ парохій, Сотрудникамъ на весь той часъ, черезъ котрый будутъ въ душпастырскôй службѣ, власть удѣляти вѣрнымъ Апостольске благословенє зъ повнымъ вôдпустомъ въ часѣ смерти. Власть тая, вôдъ Епископа вôдпоручена, не перестає въ разѣ уступленя или зъ смертію Епископа.

Тî священики, котрî пôзнѣйше въ душпастырску службу въ тутешнôй Епархіи вступятъ, будутъ потребовали окремого наданя сеи власти, котра на предложенє прошенє до Еписк. Ординаріату удѣленою зôстане.

До удѣляня монахинямъ Апост. благословеня въ часѣ смерти вôдпоручаємо ихъ кождочасовыхъ порядочныхъ Сповѣдникôвъ. Разомъ зъ симъ Нашимъ посланємъ розсылаємо осôбно выпечатану инструкцію, котра въ коротцѣ мѣститъ найважнѣйшî рѣчи щодо душпастырскои старанности о недужныхъ и умираючихъ и заразомъ чинъ удѣленя Апостольского благословеня въ часѣ смерти зъ додаткомъ молитовъ и церковныхъ благословеній для хорыхъ и умираючихъ выражеными вôдпустами, котрыхъ але не можна жертвовати за усопшихъ. — Инструкція тая, выпечатана въ форматѣ нового Требника Перемыского, розсылає ся для кождои церкви и має въ Требникъ бути вправленою. Єсли церковь нового Требника Перемыского не має, то инструкцію тую належитъ осôбно оправити и разомъ зъ Требникомъ до хорыхъ брати.

Понеже „чинъ Апостольского благословеня въ часъ смерти“, въ сей инструкціи напечатаный, зôставъ черезъ Св. Конгрегацію къ розширеню вѣры для восточныхъ обрядôвъ апробованый, то поручає ся Всеч. Духовеньству строго придержоватися сего чина а не чина, якій въ II. части Нового Требника Перемыского зъ р. 1876 на стор. 261—265 єсть напечатаный.

Порадно єсть, щобы кожда парохія въ мовъ будучу инструкцію кромѣ примѣрника для кождои церкви мала єще додатково въ стôлько примѣрникахъ, скôлько при тôйже парохіи находится душпастырôвъ. Тй додатковй примѣрники яко власнôсть матернои церкви мають окремо оправитися и бути у кождого священика для употребленя въ наглыхъ случаяхъ, коли треба въ тôй хвили спѣшити и нема часу до церкви ити. На таки наглй случаи кождый душпастырь повиненъ мати приготовленый такожь сосудецъ зъ єлеємъ. На окреме затребованє канцелярія консисторска вышле вôдповѣдне число въ мовѣ будучои инструкціи за надôсланємъ належитости по 20 сот. за 1 примѣрникъ.

Щобы трудъ душпастырскій при заосмотреню хорыхъ св. Тайнами и удѣляню имъ Апостольского благословеня бувъ улегшеный; щобы умы и серця вѣрныхъ були присобленй до охотного принятя сихъ благодатныхъ дарôвъ св. католицкои церкви для помноженя хвалы Божои и спасеня душь, поручаємо Всеч. ОО. Душпастырямъ по полученю сего Нашого посланя въ недалеко послѣдуючій день недѣльный чи святочный въ науцѣ церковнôй поучити своє стадо о плодахъ св. Тайны Елеопомазаня и великôмъ пожитку Апостольского благословеня въ часѣ смерти и условяхъ доступленя єго.

Рускій нашь нарôдъ єсть глубоко религійнымъ. Вôнъ охотно учащає на вôдпусты, высоко цѣнячи собѣ таковй и прагнучи ихъ доступити. При посѣщеняхъ каноничныхъ Мы наглядно изъ правдивою радостію переконали ся, що нашь нарôдъ численно горне ся до церкви и радо сповняє всѣ приписанй условя до доступленя вôдпусту и Апостольского благословеня зъ нагоды Архієрейского посѣщеня. Декотрй вѣрнй предпринимають утяжливй дороги до кôлькохъ сусѣдныхъ парохій, щобы кôлькакратно получити Апостольске благословенє и доступити вôдпустôвъ, котрй жертвують втогды и за усопшихъ. — Се хороша цѣха нашого руского народа. Се заохота для нашого Духовеньства до щоразъ бôльшои ревности въ вдячнôй працѣ душпастырскôй!

Братя мои! упоминаю и молю Васъ, просвѣщайте нашь нарôдъ, обучайте єго въ правдахъ вѣры такъ въ церкви якъ и въ школѣ, трудѣтся надъ єго дочеснымъ и вѣчнымъ добромъ докладаючи всякои можливои ревности а при благодати Божôй привяжете єго до св. церкви катол. и нашого прадѣдного обряду щоразъ сильнѣйше на хвалу Божу и пожитокъ Руси!

Всеч. ОО. Деканôвъ зобовязуємо, щобы предметъ пôднесеный въ тôмъ Нашôмъ посланю пôддали до основного обговореня на найблизшôмъ Соборчику деканальнôмъ а при посѣщеняхъ деканальныхъ уважали, чи ту мѣстячй ся порученя всюды точно заховуются?

Благодать Господа нашого Іисуса Христа и любы Бога Отца и причастіє святого Духа буди со всѣми вами.

Дано при Нашôмъ катедральнôмъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ Перемышли дня $\frac{\text{20 вересня}}{\text{3 жовтня}}$ 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 52.

Ч. 5724. Инструкція дотычно позысканя вôдпусту ювилейного черезъшкôльну молодѣжь

Тутешнымъ розпорядженємъ зъ дня 14. Серпня 1904 Ч. 4629. (зри Вѣстн. Епарх. Ч. VIII. 1904.) оголошено надпорядочный вôдпустъ по формѣ ювилею, котрый надавъ Святѣйшій Отецъ Пій П. X по причинѣ обнятя вравленя св. Церквою въ часѣ 50 лѣтного ювилея оголошеня догмату Непорочного Зачатія П. Б. Епископскій Ординаріятъ надѣє ся, що всѣ вѣрнй Нашой Епархіи пôдъ проводомъ Нашого трудолюбивого Духовеньства будутъ користати зъ сего великого добра св. Церкви. Преч. душпастыръ не залишатъ жадной случайности, щебы не пояснити вѣрнымъ условій сего вôдпусту и не загрѣти ихъ до выповненя тыхже.

Особенну же увагу поручає ся Пр. ОО. Катихитамъ шкôль середныхъ и душпастырямъ, удѣляючимъ науку религіи въ школахъ, звернути на шкôльну молодѣжь, щобы вся тая молодѣжь могла позыскати сей вôдпустъ. Понеже шкôльна молодѣжь находитъ ся въ особлившôмъ положеню, длятого выдає ся симъ слѣдуючу инструкцію для позысканя теперѣшного вôдпусту ювилейного через туюжь молодѣжь

1) ОО. Катихиты и священники, котрй удѣляютъ науку религіи въ школахъ, маютъ пояснити молодежи въ найблисшôй екзортѣ значенє и условя сего вôдпусту, до позысканя котрого потреба мати передовсѣмъ вôдповѣдне намѣренє.

2) Въ цѣли першого посѣщеня Церкви належитъ зôбрати молодѣж въ школѣ пôйти разомъ до Церкви и тамъ вôдмовити приписанй молитвы на интенціи якъ єстъ оголошено въ Вѣстнику епарх. Ч. VIII стор. 110, або коротко сказавши: на интенціи вôдъ Святого Отця приписанй. Друге посѣщенє Церкви належитъ устроити въ часѣ вспôльнои св. Сповѣди, а трете въ часѣ св. Причастія. Передъ св. Сповѣдею отже троба змовити зъ молодежею дотычнй молитвы, такъ само и на другій день по св. Причастію.

3) Що до посту то найлучше назначити его на оденъ день для всеи молодежи, прим. на день св. Сповѣди. А мае тая молодѣжь сей оденъ день посту, потрѣбный до позысканя сего вôдпусту, вôдправити въ той способъ, щобы въ день мясный вздержала ся вôдъ мяса и ѣла зъ набѣломъ але лише разъ на день около полудня до ситости, при чѣмъ однакъ мале покормлене рано и вечеръ есть дозволене. Въ прочѣмъ Всч. ОО. сповѣдники мають власть условя змѣняти.

4) Въ кôнци належитъ всѣ тѝ условія выповнити въ приписанôмъ часѣ

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, 10. Жовтня 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 53.

Ч. 5III. Въ справѣ Товариства св. Петра въ Перемышли.

Выдѣлъ филіи Товариства запомоги убогихъ гр. кат. Церквей имени св. Ап. Петра въ Перемышли предложивъ ту слѣдуюче прошене вразъ зъ звѣтомъ за часъ вôдъ 1. липня до 31. серпня 1904:

„Въ покорѣ пôдписаный Выдѣлъ филіяльный Тов. св. Петра предкладае звѣтъ за часъ вôдъ 1 липня по 31 серпня с. р. и проситъ о позволене его выпечатаня въ Вѣстнику Епарх. — подае заразомъ до вѣдомости, що на вôдбувшихъ ся дня 29. Червня с. р. загальныхъ зборахъ нашого Товариства було ледво 28 присутныхъ священикôвъ вже разомъ зъ цѣлымъ Выдѣломъ, помимо оголошеня въ щоденныхъ часописяхъ и Вѣстнику Епархіяльнôмъ. Зъ числа 819 священикôвъ въ Евархіи по день нынѣшный приступило вôдъ заложеня Товариства ледво всѣхъ 238 — а зъ 1278 церквей ледво 230, не кажучи о особахъ свѣтскихъ (24), брацтвахъ (11) и кôлька Радъ повѣтовыхъ и Товариствъ.

Проситъ отже пôднисаный Выдѣлъ Всесвѣтн. и Преосвященный Ординаріатъ — о ласкаве поновне порученє Епархіальному Священьству нашого Товариства.

Вôдъ Выдѣлу филіи Товариства им. св. Петра въ Перемышли дня 30. Серпня 1904.

О. Левъ Несторовичъ,
секретарь.

Мрыцъ,
предсѣдатель.

Звѣтъ Выдѣлу Товариства для запомоги убогихъ церквей им. св. Петра въ Перемышли за часъ вôдъ 1. липня по день 31. Серпня 1904.

Ухвалену до роздѣлу суму 2.243 к для убогихъ церквей за рôкъ 1903 роздѣлено въ слѣдуючій способъ: церковь въ Мыслятычахъ 500 к, дочерна въ Городятычахъ 500 к. дочерна въ Радавой 300 к, дочерна въ Бахôрци 500 к, дочерна въ Лôвцяхъ 200 к, церковь въ Пралкôвцяхъ 243 к

За часъ вôдъ 1. липня до 31. серпня с. р. прибуло новыхъ членôвъ: 33 церквей, 24 священикôвъ и 5 свѣтскихъ и зложили впасового 62 к, вкладокъ 228 к, надто Рада Повѣтова въ Дрогобычи прислала 100 к, Товариство „Ризниця" въ Самборѣ 200 к, давнѣйшй члены 44, разомъ приходъ 634 кор.

При тôй случайности пригадує ся давнымъ членамъ, щобы надсылали свои рôчнй вкладки (церквы, брацтва и Товариства á 5 к, спомагаючй á 10 к, прочй á 1 к).

Вôдъ Выдѣлу филіи Товариства св. Петра въ Перемышли. Мрыцъ, предсѣдатель."

Подаючи се до вѣдомости Еписк. Ординаріатамъ поновно якъ найтеплѣйше порулає Всеч. Духовеньсрву въ загалѣ а именованымъ Всеч. Вôдпоручникамъ Товариства св. Петра въ особенности, щобы зволили доложити всякого можливого стараня о придбанє якъ найбôльшого числа членôвъ сему такъ конечно потребному для нашои церкви Товариству. — Наколи всѣ верствы нашого крѣпко вѣруючого патріотичного и жертволюбивого руского народа живо попрутъ дѣяльнôсть Товариства реченого, оно успѣє вôддати Нашôй церкви свѣтлй услуги и причинится до бôльшои хвалы Божои!

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 3. Жовтня 1904.

Ч. 54.

Ч. 5846. Конкурсъ на посаду катихита при школѣ 4 клясовой мужеской въ Дрогобычи.

Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Дрогобычи оголосила п. дн. 26. Вересня 1904 Ч. 1657. конкурсъ на восаду катихита при школѣ 4 клясовой мужеской въ Дрогобычи зъ поборами въ сумѣ 1320 к. зъ речинцемъ до 31. Жовтня с. р.

О тôмъ повѣдомляє ся Прч. Духовеньство.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 11. Жовтня 1904.

ХРОНИКА.

Именованя.

Ч. 4390. О. Турчмановичь Теофиль парохъ въ Купновичахъ именований деканомъ Комарняньскимъ.

Ч. 4987. О. Скородыньскій Таддей парохъ въ Трускавци именованый завѣдателемъ деканата Дрогобыцкого на мѣсце увôльненого на власне прошенє дотепе-

рѣшного декана о. Ивановского Николая получившого титулъ выслуженого декана.

Ч. 5012. О. Долошицкій Іосифъ парохъ въ Добрусинѣ им. завѣдателемъ деканата Жовкôвского на мѣсце увôльненого на власне прошене дотеперѣшного декана о. Саноцкого Александра получившого титулъ выс. декана.

Ч. 4639. О. Левицкій Василій протонотарій Ап. и парохъ въ Сокали им. ординаріятскимъ комисаремъ для испытôвъ квалифікаційныхъ на учителѣвъ при ц. к. Семинаріи учитель. въ Сокали. Испытователемъ при повысшихъ испытахъ им. о. Грицикъ Алексей катихитъ при ц. к. учитель. Семинаріи въ Сокали, въ мѣсце увôльненого на власне прошене вôдъ тои довжности о. Крыницкого Емиліяна пароха въ Бобятынѣ.

Ч. 4838. О. Лихицкій Захарія пров. катихитъ при ц. к. ґімназіи въ Новôмъ Санчи им. такожь пров. катихитомъ при школахъ народныхъ тамже.

Ч, 5385. О. Федоровичь Станиславъ катихитъ при школахъ народныхъ въ Лѣску, им. пров. катихитомъ при школѣ выдѣловой жень. въ Ярославю.

Ч. 5755. О. Кмицикевичь Володимиръ им. катихитомъ при школахъ народныхъ въ Яворовѣ.

Ч. 5705. О. Кокуревичь Михаилъ парохъ въ Бѣгаляхъ им. зевѣдателемъ деканата Любачôвского, дотеперѣшный же деканъ о. Скобельскій Теофиль переселившій ся на инну посаду получивъ титулъ выслуженого декана.

Комисарями сервитутовыми именованй.

Ч. 4967. О. Турчмановичь Теофиль деканъ и парохъ въ Купновичахъ на деканатъ Комарняньскій, о. Левицкій Володимиръ завѣд. деканата и парохъ въ Гронзіовой на деканатъ Жукотыньскій, о. Михаилъ Миколаевичь деканъ и парохъ въ Скоморохахъ на деканатъ Сокальскій, о. Котецкій Іосифъ завѣд. деканата и парохъ въ Лютовискахъ на деканатъ Затварницкій.

Вôдличія крилошаньскй получили.

Ч. 386/орд. о. Погорецкій Емиліянъ капелянъ домовый Ихъ Преосвященьства киръ Константина.

Ч. 5587. О. Чучкевичь Юліянъ парохъ въ Рускôмъ Селѣ.

Каноничну институцію получили.

Ч. 5149. О. Поляньскій Богданъ на парохію Чорнорѣки.

„ 5150. „ Сенишинъ Іоанъ на парохію Куниньска Воля.

Ч 5151. О. Касюракъ Евстахій на парохію Шумячь.
„ 5178. „ Заяць Іоанъ на парохію Смôльникъ.
„ 5763. „ Скобельскій Теофиль на парохію Горуцко.
„ 5765. „ Созаньскій Іоанъ на парохію Волоща.
„ 5766. „ Ясеницкій Володимиръ на парохію Радыничи.
„ 5768 „ Кузьмакъ Михаилъ на пар. Явôрникъ рускій.
„ 5769. „ Паславскій Алекс. на парохію Лежайскъ.
„ 5779. „ Левицкій Илія на парохію Боратынъ дек. Порохницкого.
„ 5780. „ Гичко Діонизій на парохію Рыпяна.
„ 5781. „ Копыстяньскій Орестъ на парохію Лубна.
„ 5770. „ Дигдалевичь Михаилъ на парохію Корчôвъ.

Презенту получили:

Ч. 5391. О. Менциньскій Емиліянъ на парохію Маластôвъ.
„ 5615. „ Шумелда Іоанъ на Липовецъ дек. Любачôвского.

Сотрудництва получили.

Ч. 4752. О. Коваль Григорій въ Хировъ дек. Старосольского.
„ 4971. „ Гарбовскій Николай въ Борыславю дек. Дрогобыцкого.
„ 5082. „ Бодревичь Даниілъ въ Ярославю.
„ 5371. „ Круль Кароль въ Стебнику дек. Дрогобыцкого.
„ 5447. „ Кульчицкій Евгеній въ Дорожовѣ дек. Мокряньского.
„ 5623. „ Криницкій Юліянъ въ Шмитковѣ дек. Белского.
„ 5626. „ Голѣчка Іоанъ въ Кальниковѣ дек. Ярославского.
„ 5622. „ Лапицкій Волод. въ Липѣ дек. Бирчаньского.
„ 5624. „ Паславскій Николай въ Гуссаковѣ дек. Мостиского.
„ 5631. „ Кравчукъ Іосифъ управ въ Порохнику.
„ 5632. „ Серединьскій Теодоръ въ Дальовой дек. Яслиского.
„ 5678. „ Гнатышакъ Іоанъ въ Старôй Соли дек. Старосольского.
„ 5763. „ Малярчикъ Алексей въ Горуцку дек. Дрогобыцкого.
„ 5573. „ Шевчикъ Іоанъ въ Ясеницѣ сôльной дек. Мокряньского.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, 10. Жовтня 1904.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлерь.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Йосифа Стифіого въ Перемышли 1904.